

**Scrisoare pastorală cu prilejul măritului și luminatului
praznic împărătesc al Învierii Domnului și Dumnezeului
și Mântuitorului nostru Iisus Hristos**

† **SOFRONIE,**

**DIN MILA LUI DUMNEZEU,
EPISCOPUL ORTODOX ROMÂN AL ORADIEI**

*Preacuvioși și Preacucernici părinți, cuvioase maici și iubiți credincioși
și credincioase,*

Iubiți fii și fiice duhovnicești,

Ceea ce ne unește pe toți, în Duhul Sfânt, în aceste zile sfinte de sărbătoare, în chip vădit, dar și în celelalte zile ale vieții noastre pământești trecătoare, mai mult sau mai puțin evident, dar sigur și fără nicio îndoială, este sfânta și dreapta noastră credință, încălzită de focul dragostei duhovnicești, în Domnul nostru Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu Înomenit și în Sfânta Sa Înviere din morți, nădejdea și începutul propriei noastre învieri, cheazășia mântuirii pe care o așteptăm și o râvnim cu toții, după inspiratul cuvânt al corifeului apostolilor, Sfântul Petru, Apostolul Domnului: „*Pe El, fără să-L fi văzut, Îl iubiți; întru El, deși acum nu-L vedeți, voi credeți și vă bucurați cu bucurie negrăită și preamărită, dobândind răsplata credinței voastre, mântuirea sufletelor*” (I Petru 1, 8).

Unitatea noastră dreaptă în credință se împlinește prin lucrarea Duhului Sfânt, Care ne ține pe toți în comuniunea dragostei, în Sfânta Biserică, Trupul tainic al Domnului, întru Care am fost și noi încorporați, prin Sfântul Botez, devenind celule, părțile vii ale aceluiași Organism viu, ce Îl are Cap pe Însuși Domnul și Mântuitorul, după plastica expresie a Apostolului neamurilor, Sfântul Pavel: „*iar voi sunteți trupul lui Hristos și mădulare (fiecare) în parte*” (I Corinteni 12, 27). Iar această unitate sfântă în Hristos, prin lucrarea Duhului lui Dumnezeu, suntem datori să o păzim și să o apărăm, dar și să o mărturisim înaintea lumii, mai

ales către cei îndoielnici și nestatornici, către cei ce nu cred sau încă nu au primit Cuvântul lui Dumnezeu, împlinind noi, astfel, rugăciunea cea mare a Domnului, rostită mai înainte de Pătimirile Sale mântuitoare: „*ca toți să fie una, după cum Tu, Părinte, întru Mine și Eu întru Tine, așa și aceștia în Noi să fie una, ca lumea să creadă că Tu M-ai trimis*” (Ioan 17, 21).

Și cum, oare, am putea să întoarcem spatele chemării și rugăciunii sfinte a Domnului, când El, Păstorul și Mielul, ne numește pe noi, toți discipolii Săi, din toate timpurile și din toate locurile, „*lumina lumii*”: „*voi sunteți lumina lumii; nu poate o cetate aflată pe vârf de munte să se ascundă*” (Matei 5, 14). Mai mult, suntem trimiși să răspândim lumina credinței, prin fapte concrete, mărturisitoare ale dragostei creștinești: „*asa să lumineze lumina voastră înaintea oamenilor, așa încât să vadă faptele voastre cele bune și să slăvească pe Tatăl vostru Cel din ceruri*” (Matei 5, 16). Pentru că așa se cuvine să se comporte ucenicii Domnului în lume, ca adevărați aleși ai Săi, una fiind și împreună lucrând pentru mântuire, în rugăciune și fapte bune neîncetat sârguindu-se, aducând neobosit mărturia comuniunii și a dragostei înaintea lumii întregi, pentru ca lumea să creadă și, astfel, să se întoarcă din căile pierzării la Dumnezeu, „*Care voiește ca toți oamenii să se mântuiască și la cunoștința adevărului să vină*” (I Timotei 2, 4). Din păcate, nu toți aleg întoarcerea la Dumnezeu, ci preferă întunericul.

Înțelegem, așadar, că Domnul păcii și al iubirii dorește unitatea oamenilor, iar nu dezbinarea, separarea. Nu Dumnezeu ridică ziduri, bariere, frontiere între oameni, ci patimile și interesele egoiste, ideologiile străine de Împărăția cerurilor, incapacitatea de a înțelege că omul este mai mult decât trupul și lumea, mai mult decât universul material. Nu Dumnezeu pune pietre de hotar între oameni. El înlătură pietrele, bornele, hotarele ce-i împiedică pe oameni să se vadă, să se apropie, să se cunoască, să intre în dialog. Oare nu a trimis El pe Îngerul Său de lumină, din cer la mormântul Domnului, ca să prăvălească piatra de la ușa mormântului (Matei 28, 2), pentru ca „*Maria Magdalena, Maria, mama lui Iacov și Salomeea*” (Marcu 16, 1), venind cu miresme să ungă trupul Domnului și întrebându-se „*cine ne va prăvăli nouă piatra de la ușa mormântului?*” (Marcu 16, 3), pentru a putea intra în mormânt, să găsească „*piatra răsturnată de pe mormânt*” (Luca 24, 2)? Iar piatra „*era foarte mare*” (Marcu 16, 4); iar, dacă „*s-a făcut cutremur mare, că îngerul Domnului, coborând din cer și venind, a prăvălit piatra și ședea deasupra ei*” (Matei 28, 2); și dacă femeile purtătoare de miruri, mânecând, sârguind „*foarte de dimineață*” (Luca 24, 1), „*când se lumina de ziua întâi a săptămânii*” (Matei 28, 1), „*pe când răsărea soarele*” (Marcu 16, 2), au dorit „*să vadă mormântul*” (Matei 28, 1), prin voia lui Dumnezeu, împlinită prin trimisul Său, Îngerul alb, femeile intrând în mormântul deschis de înger, „*nu au găsit trupul Domnului Iisus*” (Luca 24, 3). Așa au aflat, de la înger, că Mântuitorul a înviat.

Iubit cler și popor al lui Dumnezeu,

Așa dorește Dumnezeu ca oamenii să trăiască întreolaltă, în unitate, iar nu în dezbinare, care vine de la diavolul, al cărui nume înseamnă dezbinătorul. Cu atât mai importantă este unitatea noastră, iubiți drept-măritori creștini, adevărată comoară de mult preț, duhovnicească, pe care avem datoria sfântă de a o apăra, tocmai pentru ca mesajul nostru creștin, de dragoste și unitate, să nu fie umbrat de porniri egoiste, de impulsuri centrifuge, de mișcări necontrolate și păgubitoare, izvorâte din incapacitatea de înțelegere și, nu de puține ori, din rea-voință, dar și, vai, răzbunare, și frustrări de tot felul. Totuși, despre acestea, ca niște înțelepțiți de Duhul lui Dumnezeu, am avut știință, Marele Pavel prevenindu-ne, prin intermediul corintenilor, care odinioară treceau și ei prin ispite, „*că trebuie să fie între voi și eresuri, ca să se învedereze între voi cei încercați*” (I Corinteni 11, 19). De aceea îngăduie pronia lui Dumnezeu să trecem și prin încercări, pentru ca, prin răbdare, să dobândim și pe cei care „*au râvnă pentru Dumnezeu, dar sunt fără cunoștință*” (Romani 10, 2), astfel că pe „*toate le răbdăm ca să nu punem piedică Evangheliei lui Hristos*” (I Corinteni 9, 12). Ce altceva am putea face, când și Marele Petru ne povățuiește întocmai: „*de veți și pătimi pentru dreptate, fericiți veți fi. Iar de frica lor să nu vă temeți, nici să vă tulburați, ci pe Domnul, pe Hristos, să-L sfințiți în inimile voastre și să fiți gata întotdeauna să răspundeți oricui vă cere socoteală despre nădejdea voastră, dar cu blândețe și cu frică, având cuget curat, ca, tocmai în ceea ce sunteți clevețiți, să iasă de rușine cei ce grăiesc de rău purtarea voastră cea bună întru Hristos*” (I Petru 3, 14-16).

Datori suntem să priveghem și să ne rugăm pentru unitatea noastră în Sfânta Ortodoxie și pentru solidaritatea creștină curată și dezinteresată, strângând rândurile, pentru a putea rezista ispitelor și încercărilor de tot felul, cu care se confruntă lumea noastră, societatea în care trăim și noi, și în fața căreia se cade a da bună mărturie, cu grijă și cu pricepere, întrucât timpurile de acum se aseamănă cu cele în care Sfântul Apostol Pavel le scria efesenilor: „*luați seama cu grijă cum umblați, nu ca niște neînțelepți, ci ca cei înțelepți, răscumpărând vremea, căci zilele rele sunt. Drept aceea, nu fiți fără de minte, ci înțelegeți care este voia Domnului*” (Efeseni 5, 15-17). Pentru aceasta avem nevoie să cerem de la „*Dumnezeul răbdării și al mângâierii*” să ne dăruiască darul de „*a gândi la fel unii pentru alții, după Iisus Hristos, pentru ca toți laolaltă și cu o singură gură*” să ne învrednicim a-L preamări „*pe Dumnezeu și Tatăl Domnului nostru Iisus Hristos*” (Romani 15, 5-6), în unitate înțelegând desăvârșit care este voia sfântă a lui Dumnezeu în împrejurările concrete ale vieții și, mai cu seamă, la vreme de încercare. De altfel, suferințele sunt inevitabile pentru următorii lui Hristos, dar și răsplata este pe măsură: „*Iubiților, nu vă mirați de focul aprins între voi spre ispitire, ca și cum*

Pastorală la Sărbătoarea Învierii Domnului

vi s-ar întâmpla ceva străin, ci, întrucât sunteți părtași la suferințele lui Hristos, bucurați-vă, pentru ca și la arătarea slavei Lui să vă bucurați cu bucurie mare” (I Petru 4, 12-13).

Într-adevăr, unitatea este un dar dumnezeiesc de căpătâi, iar nouă, creștinilor, ne revine responsabilitatea, înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor, de a păzi, de a păstra, de a apăra unitatea neamului omenesc, devotându-ne păzirii, păstrării și apărării unității Bisericii, aluatul cel bun al umanității chemate la răscumpărare, turma cea mică și prigonită a lui Hristos, Împăratul și Domnul. Mică, dar glorioasă, acum în primejdii și prigoană, dar în Ziua Domnului, în slavă și cinste: „*Nu te teme, turmă mică, pentru că Tatăl vostru a binevoit să vă dea vouă Împărăția*” (Luca 12, 32). Și va veni și Ziua aceea Mare, când toți cei aleși ai lui Hristos se vor bucura, la sfârșitul tuturor chinurilor și al îndelungatei lor răbdări: „*ci în acele zile, după necazul acela, soarele se va întuneca și luna nu-și va mai da lumina ei. Și stelele vor cădea din cer și puterile care sunt în ceruri se vor clătina. Atunci vor vedea pe Fiul Omului venind pe nori, cu putere multă și cu slavă. Și atunci El va trimite pe îngeri și va aduna pe aleșii Săi din cele patru vânturi, de la marginea pământului până la marginea cerului*” (Marcu 13, 24-27). Până ce se vor întâmpla toate cele prorocite de Domnul, El, Cel răstignit pentru noi oamenii și a noastră mântuire, Cel înviat a treia zi din morți, Cel ce S-a jertfit pe Sine pentru noi, El, Cel fără de păcat, născut din veci din Tatăl, fără de maică, după firea dumnezeiască, iar la plinirea vremii din Fecioara Născătoare de Dumnezeu, fără de tată, după firea omenească, El, Păstorul și Mielul, „*aducând o singură jertfă pentru păcate, a șezut în vecii vecilor de-a dreapta lui Dumnezeu și așteaptă până ce vrăjmașii Lui vor fi puși așternut picioarelor Lui. Căci, printr-o singură jertfă adusă, a adus la veșnică desăvârșire pe cei ce se sfințesc*” (Evrei 10, 12-14).

Preaiubiți frați și surori în Hristos Domnul,

Așa au viețuit în lume și s-au luptat în războiul cel nevăzut și toți părinții, și frații noștri, maicile și surorile noastre dinainte de noi, care odihnesc aici și pretutindeni, în așteptarea învierii celor adormiți, în nădejdea propriei lor învieri și a întregului neam adormit. Și ei, cei de mai înainte, și noi, cei de astăzi, precum și cei care vor mai veni după noi, atât cât va mai ține Dumnezeu lumea, suntem cu toții „*seminție aleasă, preoție împărătească, neam sfânt*”, noi suntem poporul „*agonisit de Dumnezeu*” pentru a vesti „*în lume bunătățile Celui ce ne-a chemat din întuneric la lumina Sa cea minunată*”, cei ce odinioară nu eram popor, iar acum suntem „*poporul lui Dumnezeu*”, cei ce odinioară n-aveam parte de milă, iar acum suntem miluiți (I Petru 2, 9-10), fiecare dintre noi, fiind cucerit de Hristos pentru Împărăția cerurilor, și fiecare creștin, aflând mărgăritarul „*de mult preț, s-a dus, a vândut toate câte avea și l-a cumpărat*” (Matei 13, 46). Dar comoara ascunsă în inimile noastre așteaptă multă responsabilitate din parte-ne, pofitiți de

Apostolul neamurilor, la fel cum altădată le scria celor din Corint: „*curățiți aluatul cel vechi, ca să fiți frământătură nouă, precum și sunteți fără aluat; căci Paștile nostru, Hristos, S-a jertfit pentru noi. De aceea să prăznuim nu cu aluatul cel vechi, nici cu aluatul răutății și al vicleșugului, ci cu azimele curăției și ale adevărului*” (I Corinteni 5, 7-8). Așa și noi să ne aducem aminte mereu de cuvintele sfinte ale Cuvântului veșnic al Tatălui, Paștile nostru, Hristos Iisus Domnul, Care le atrăgea atenția învățăceilor Săi, și prin ei și nouă, celor de acum, „*că cei ce se socotesc cârmuitori ai neamurilor domnesc peste ele și cei mai mari ai lor le stăpânesc. Dar între voi nu trebuie să fie așa, ci care va vrea să fie mare între voi, să fie slujitor al vostru; și care va vrea să fie întâi între voi, să fie tuturor slugă. Că și Fiul Omului n-a venit ca să I se slujească, ci ca El să slujească și să-Și dea sufletul răscumpărare pentru mulți*” (Marcu 10, 42-45).

Responsabilitate uriașă ne incumbă celor ce ne numim cu numele lui Hristos Mântuitorul, pentru păzirea unității Bisericii și a buneii rânduiei moștenite de la înaintașii noștri în credință, „*pentru că Dumnezeu nu este al neorânduiei, ci al păcii*” (I Corinteni 14, 33). O luptă spirituală pe care să o purtăm cu curaj duhovnicesc, fără teamă, știut fiind că „*în iubire nu este frică, ci iubirea desăvârșită alungă frica, pentru că frica are cu sine pedeapsa, iar cel ce se teme nu este desăvârșit în iubire*” (I Ioan 4, 18). Și cum am putea să ne temem, când „*Dumnezeu Și-a ales pe cele nebune ale lumii ca să rușineze pe cei înțelepți; Dumnezeu Și-a ales pe cele slabe ale lumii ca să le rușineze pe cele tari; Dumnezeu Și-a ales pe cele de neam de jos ale lumii, pe cele nebăgate în seamă, pe cele ce nu sunt, ca să nimicească pe cele ce sunt, ca nici un trup să nu se laude înaintea lui Dumnezeu*” (I Corinteni 1, 27-29). Deoarece noi, creștinii, suntem socotiți nebuni de lumea care nu crede, slabi și prizoniți de cei ce se cred tari și cu drept de viață și de moarte asupra aproapelui, de neam de jos, nebăgați în seamă, marginalizați, izgoniți din cetate la periferia lumii, stigmatizați de puternicii lumii păcatului, care ne-ar vrea nimiciți cu totul de pe fața pământului, altul este planul lui Dumnezeu pentru noi, cei „*cumpărați cu preț*” (I Corinteni 6, 20), și încă ce preț! Scump Sângele Domnului nostru Iisus Hristos, vărsat pe Crucea de pe Golgota, spre iertarea păcatelor noastre.

Și pentru că și noi, păstorii de suflete, avem o și mai mare datorie de a veghea și a priveghea la păstrarea unității Bisericii, vă îndemnăm să nu vă tulburați și să nu vă întristați, ci să „*stați tari în credință*”, noi fiind „*împreună-lucrători ai bucuriei voastre*” (II Corinteni 1, 24), urmând îndemnul Sfântului Apostol Pavel către fiul său duhovnicesc și ucenicul lui iubit, Timotei: „*luptă-te lupta cea bună a credinței, cucerește viața veșnică la care ai fost chemat și pentru care ai dat bună mărturie înaintea multor martori*” (I Timotei 6, 12). Să ne rugăm, așadar, pentru pace și unitate, în Biserică și în lume, neuitând că Dumnezeu nu ridică ziduri, nici

Pastorală la Sărbătoarea Învierii Domnului

bariere, nici obstacole, între oameni, ci ne cheamă pe toți la bună înțelegere și înțeleaptă împreună-viețuire. Să nu uităm cuvântul Păstorului și Mielului, Arhiepiscopul veșnic Hristos, Mirele Bisericii și Învățătorul nostru: „*am și alte oi, care nu sunt din staulul acesta. Și pe acelea trebuie să le aduc, și vor auzi glasul Meu, și va fi o turmă și un păstor*” (Ioan 10, 16). Să nu ridicăm noi obstacole și ziduri între noi, bariere și frontiere, ci să rămânem credincioși civilizației căreia îi aparținem: a păcii și a dialogului, iar nu a confruntărilor și urii, într-un gând fiind cu laureatul Premiului Nobel pentru Pace din anul 1952, pastorul Albert Schweitzer, teolog, muzician, filosof și medic: „*În epoca noastră, în care violența, sub masca minciunii, ocupă, mai amenințătoare ca niciodată, tronul lumii, nu rămân mai puțin convins că adevărul, iubirea, spiritul pacifist, blândețea, bunătatea sunt puteri superioare oricărei puteri. Lor le va aparține lumea...*” (Albert Schweitzer, *Souvenirs de mon enfance*, Paris, Albin Michel, 2015, 140 p., p. 130-131.) Nu sunt acestea – adevărul, iubirea, spiritul pacifist, blândețea, bunătatea – valorile Evangheliei, emblema creștinilor, semnele noastre de identificare în orizontul nevăzut, în lumina bunătății lui Dumnezeu? Căruia Îi aparține și ultimul cuvânt. A Lui este lumea și biruința. A Domnului Hristos, biruitorul morții. Hristos Invincibilul!

Al vostru către Hristos Domnul rugător,

† **SOFRONIE,**
Episcop al Oradiei